USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020 čj. OAM-104/ZA-ZA11-VL 16-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2020, čj. 60 Az 41/2020-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Krajský soud v Plzni výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Především uvedl, že samotné tvrzení žalovaného o účelovosti žádosti (z důvodu jejího pozdního podání) nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil veškeré žalobcem tvrzené azylově relevantní skutečnosti. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že nepříznivá situace v oblasti Luhanska není důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud rovněž souhlasil s žalovaným, že žalobce v zemi původu není pronásledován pro jeho původ, neboť jeho tvrzení zůstalo pouze v hypotetické rovině. Navíc mělo jít o pronásledování toliko ze strany soukromých osob, před kterým se žalobce za účelem poskytnutí ochrany neobrátil na státní složky. Krajský soud neshledal důvodnými ani obavy z hrozící vážné újmy v případě návratu do státu původu, neboť probíhající konflikt v Luhanské oblasti nelze automaticky považovat za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce využil vnitřního přesídlení do Kyjeva, jenž byl a je pod plnou kontrolou ukrajinské vlády.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek kasační stížností. Úvodem velmi obecně namítl, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se dostatečně nezabýval ani konkrétní situací stěžovatele. Dále uvedl, že ve správním řízení vysvětlil, z jakých důvodů nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu do ČR v roce 2017, ale až v roce 2020. Přesto žalovaný i krajský soud dovodily účelovost podané žádosti s cílem pouze legalizovat další pobyt na území. Stěžovatel poukázal na nedůvodné rozlišování mezi žadateli o mezinárodní ochranu pocházejícími ze stejné oblasti východní Ukrajiny v závislosti na tom, zda podali žádost bezprostředně po svém příjezdu, nebo až později, po vypršení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Toto rozdílné posuzování považuje za diskriminační. K tíži mu bylo také přičteno, že v rámci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině nejprve přesídlil i s rodinou do jiné části a až poté Ukrajinu opustil a sám přicestoval do České republiky.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ve věci shromáždil relevantní podklady a zabýval se všemi stěžovatelovými tvrzeními, která však neshledal jako azylově relevantní. I po seznámení s kasační stížností trvá žalovaný na správnosti svého rozhodnutí a na tom, že se dostatečně zabýval všemi okolnostmi uvedenými stěžovatelem. Odkázal na své vyjádření k žalobě a uzavřel, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, jenž obsahuje vypořádání v kasační stížnosti zopakovaných žalobních námitek. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (usnesení NSS z 26. 4. 2006 čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a z 16. 6. 2021 čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti s obecně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro stručnost Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady tento kasační důvod naplňují (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003 čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, jakou právní úpravou se řídil, k jakým závěrům dospěl a jaký skutkový stav vzal za rozhodný. Zároveň je zřetelné, o jaké důvody krajský soud svůj rozsudek opřel, a proto jej nelze označit za nepřezkoumatelný.

[8] K námitce, že se krajský soud dostatečně nezabýval konkrétní situací stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu, z níž plyne, že zásadní pro přezkum rozhodnutí správního orgánu je formulace žalobních bodů. Správní soudnictví je totiž ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační, takže je na žalobci, aby v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vymezil hranice soudního přezkumu (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS z 24. 8. 2010 čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 31, nebo usnesení téhož senátu

z 8. 3. 2011 čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Krajský soud na všechny žalobní námitky stěžovatele reagoval, nelze proto v jeho postupu shledat pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Námitka spočívající v bezdůvodném rozlišování mezi žadateli v závislosti na okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, jež je zopakováním části žalobní argumentace, nereflektuje odůvodnění krajského soudu k této otázce. Krajský soud totiž v bodě 16 napadeného rozsudku uvedl, že samotné tvrzení žalovaného o účelovosti žádosti (z důvodu jejího pozdního podání) nemá vliv na zákonnost rozhodnutí již jen proto, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil veškeré v žalobě tvrzené azylově relevantní skutečnosti. Úvaha o účelovosti žádosti tak nebyla rozhodovacím důvodem správního rozhodnutí ani napadeného rozsudku. Kasační námitka nesměřuje proti rozhodovacím důvodům a nelze ji projednat. Je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (rozsudek NSS z 12. 5. 2021, čj. 8 As 124/2019-46, body 67 a 68, či obdobně usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12).

[10] Nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. je rovněž námitka, že stěžovateli bylo přičteno k tíži vnitřní přesídlení před tím, než sám přicestoval do ČR, neboť ji neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (argumentaci možností vnitřního přesídlení stěžovatele totiž použil již žalovaný na str. 8 svého rozhodnutí).

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud v rozsahu přípustných kasačních námitek nepochybil při výkladu hmotného ani procesního práva. Zbylé námitky jsou nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. jako celek odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu